Моя бабуся найдужче любить, щоб у дворі й на городі все росло. І доглядає кожну деревину та рослину.

Вона — мама моєї мами.

І моя мама каже їй:

— Ви, мамо, як за малими дітьми за всим тим ходите.

— А як же інакше? — дивується бабуся.— Так і живемо: це все — для нас, а ми — для нього...

І вже до мене:

— Полий, онучко, квіти.

Поливаю квіти. Вечір напливає у наш двір мовби величезна темно-синя хмара. В берегах, за городами, вечірні птахи озиваються. Политі квіти ще сильніше пахнуть.

Вечеряємо під височезною грушею. Її ще бабусина мама посадила.

На самісінькім вершечку груші вже примостилася зірка.

То — наша зірка.

А інші зорі зацвіли по всьому небу, мов бабусині квіти на грядках. Мабуть, їх теж хтось доглядає. Не може ж бути, щоб вони самі в небі росли. Бабуся каже, що всьому потрібен догляд.

Отак надивлюся вдень на квіти, а ввечері — на зорі, то й уночі вони мені сняться.

Над зорями гуде літак. Наче джміль над квітами. Аж зоряний цвіт од гулу літака осипається. Прямо на наші квіти й на сад.

Тепла бабусина рука, що пахне квітами, вже веде мене туди, де сон починається.

І над моїм сном тихесенько, наче вітрець, пролітає лагідний бабусин голос:

— Як бджілка, натомилася моя золота помічниця...

Тепер аж до ранку сон стоятиме біля мене, наче найгарніша мальва під вікном.